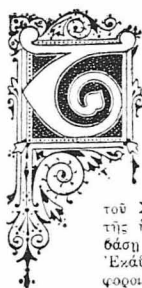

ΤΑ ΠΕΝΘΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Ο Κ. ΡΑΔΟΣ ΑΦΗΓΗΤΗΣ

ΩΡΑ που ή σπιά του Κωνσταντίνου Ράδος βαδίζει μακριά στον άσφραδελό λεωφόνο των νεύρων, ή μνήμη μου πηγαίνει στον αλημονόφιλο με δία τη σπογγή που άζει στην εύγενή και του ψυχή. Ομοίωμα όχι μόνο τον έξοχο γαντικό συγγραφέα και θεατρικό δημιουργό, αλλά και το χαριτωμένο σκυμνιλήτη, τον κωξέφ των φιλολογικών συγκεντρώσεων και πο πολύ άκομη των εγκάρδιο φίλο που ήξερε να κρατή μοναδική συντροφιά.

Συναντήθηκα για πρώτη φορά στο σαλόνι του Σκόκου. Έκεινό το βράδι, ό Ράδος —στην άκμή της ήλικας του άκομη, γερός— έπρόκειτο να μιά διαδασή το φρεσότερο διήγημά του, τον 'Ειρηνοδωτή. 'Εξάθης μπροστά ό ένα τραπέζι, και γύρω—γύρω διάφοροι λόγιοι, ομοίωμα την καθαρή, συμπαιθητική φωνή του, το χαμόγελο του, καθώς έδειχνε τότε—τότε ή ύπια του από τό χαριτιά κ' έρχονα ένα βλέμμα στην κ. Γαλιάνου Καραντζάκη, που κρυφώς σημειώσει στο κεινέ της, για να φέρη ύστερα τις κρίσεις της. Οι άλλοι κρατούσαν μόνο την προσοχή τους άγρονη, άκούγοντας το άληθιά φρονηματώστα εκείνο διήγημα.

'Επειτα, μου δόθηκε άφορμή να κωιδεντάσω με το Ράδο στην 'Εθνολογική 'Εταιρία, στο κεινέ, στον περιλαίκο. Κάποτε, που ό πολιτισμειδωμένος φίλος έγραψε από την Ερώσι, με άδηρήθηκε ή έξωρητικό κέρι την προσοτική γρομυρία του με το Μαρνέτι, τον περιδοητο άρχαγο των Μελλωντών, Νομίζω λοιπόν, πως τότε που ό Μαρνέτι έκουραται έναντιν άλλης 'Ιταλικής επαρεθοντολογίας, τίς... μακαρονάδας, και ήλκει στον άκονα τό β' φουτουριστικό κέρι του —δηλ. τους νεοί; άπαύτως τοίς— ή συνυμία μου έδεινι με τον Κωνστ. Ράδο άποκτά ξεχωριστό ένδιαφέρον.

'Όταν λοιπόν ό Ράδος ήταν στο Παρίσι, γνωριστής στο Ξενοδοχείο ή' έταν Πολωνό Ξογράφο και κείνος άνέλαβε ή τον πόν ή μία διάλεξη του Μαρνέτι. 'Ο άρχηγός του Φουτουρισμού —που εινε και πλουσιώτατος— βροσάνατε την έποχή εκείνη στο Ξειά της παιδαγωγικής δόξας του. Σάν μακάρι άορυκίων έρχόνταν ό θεμαστές του από κάθε γωνία της. Το παράδειγμα του 'Ελληνα Μουζιάς είχε δοσει την πρώτη ώθησι στη σφορή εκείνη. Φιλόδοξοι νέοι που είχαν μεταναστεύσει στη Γαλλική πρωτεύουσα για να γωνούν Γάλλοι ποιητές, μουσικοί, Ξογράφοι, γλύπτες και άλλοι ετοιώτοι, είχαν γωνήσει τα κέντρα της καλλιτεχνικής Βαβέλ που άνομαίεται Παρίσι...

'Ο Μαρνέτι σέφτηκε να έκαιταλλευθί τη σφορή αυτή των χατζήνων της Τέχνης και να στεφνή το ρεύμα στη σχολή του. Άγώρασε λοιπόν ένα ενόχωχο ύμναρο σε κάποιο παρισινό βουλευτάριο και τό χρώσε σε ταίριατα. Οι συγχωροί είχαν τό ταίρια τους, οι Ξογράφοι τό δικό τους, οι μουσικοί έπίσης, και όίτο καθέξής. 'Η κενωτική σάλα προσώστρεχε για τις διαλέξεις... Οι απομυκί νέοι έτρεχαν να στεφάσων τη Μούσα τους κάτω από τη φιλόξενη στέγη του Μαρνέτι. Κάθε βράδι, στο 'Παλίτι του Φουτουρισμού έπικρατούσε τσοστέ πανδαμόνιο, και όταν γωνάναε διάλεξη, ανέβαινε πολλές φορές ή σάλα να μεταβάλλεται σε πέδιον μάζης. Γιατί, φανίται, ότι δεν έλειπε και ή αντίδρασι: Μερικοί νέοι, Γάλλοι, άπαδοί της παραδόσεως, είχαν άπειρό τό ζήτημα στο φιλόδοξο και ήθελαν να σταματήσουν στη διαπίτευση της Ποίσεως στη χώρα του Ούγκο και του Βερλαίν, ό πως έτόνιζαν. 'Επήγαναν λοιπόν κ' αυτοί στις διαλέξεις και προγόνους θρηωδοί τον εκατακτητή των άστερών, ό πως άνομαίαν κοροιδεινικά τό Μαρνέτι, παρωντας τό χαρακτηρισμό από μία έξωφρενική προκηροή του.

'Ο Ράδος, άντιποστος για τό τελειώμα, συνώδευσε τον καινώμο φίλο του στο Φουτουριστικό κέντρο. 'Επειδή ήταν κωρίς άκομη για τη διάλεξη, ό Πολωνός άνέλαβε να μνήση τον 'Ελληνα λογοτέχνη στο μυστήρια της άρέσεως. Πέσαναν λοιπόν στη σάλα των Ξογράφων, όπου ύπηρχε μια διαρκής έκθεσι από φουτουριστικούς πίνακες. Και να πως άνηγόναν την έντυπωση του ό Ράδος:

—Μιάς έσθονόρας άνδρασι άλλόκοι, με μακριά μαλλιά, με τό μουστάκι Ξουρμαμένο, με παρδαλά ρούχα, πρόθυμο για κάθε πληροφορία. 'Ήταν οι Ξογράφοι. 'Όδη

γώνιμος άτ' αυτούς, είδα άπίστευτά πράγματα. Σ' έταν άνορθάνα ύπηρχε τό κάρδο γινάκας ή' ένα μάτι, στο κούτελο! 'Ήξερα ότι μόνο οι κούλοτες της Μυθολογίας ήταν μονόφθαλμοι.

—Τί προστάνει τό κάρδο αυτό; έρώτησα. Μήπως εινε τό πορτοπό της κωρίς Πολυμήμου; 'Ο Ξογράφος διασαρεστήθηκε.

—Εινε άποτέλεσμα της προσοτικής, κωρίς, που άνήτησε. 'Όταν οι κωρίς περατούν στο δρόμο, μόνο τό ένα τους μάτι φανίται... 'Και ό Ξογράφος άπειμακούνθη για να με παραλάβη άλλος; Και μου δείξη τα δικά του έργα... Σε μία γωνιά της σάλας είδα Ξογραφισμένες φάμπρες με φουγάρα μετακωιδιμένα στον άέρα, ως είδος Ζέπτελιν, είδα σάτια που οι τοίχοι τους έσχημάτιζαν Ϋγκ—Ϋγκ, σάν να τά είχε πιασει σεισμός της Καλαθρίας, βόδια με δυό κεφάλια και άλλα θωμιάθρα, σάστια και παραλέσα τό φίλο μου να βρωμε από τη σάλα εκείνη τον ύπερονητόνιο βαμμάτο.

—'Περάσαμε στη σάλα των διαλέξεων. Ερώτησο, άνετη, έφτανε να χωρέση χίλια άτομα... Σχεδόν ήταν γεμάτη κόσμο. Στις πρώτες θέσεις είχαν στρωγγυλάθρες με διακόσεις πενήτη κωρίς, γερωντοφές οι προσιότερες, και άσημας... φουτουριστικής. Ησιώ ό άλλος κόσμος.

—Καθήσαμε σε μία από τις άνωτες σειρές και περιμένουμε... Τέλος, άνεψε μια πόρτα και παρουσιάστηκε ό Μαρνέτι. Φάλα κωρητάτη, περδωκή άνεμπατο κωρητόρα, τέλος που θα μωρηθεί να εινε παρθένο από άνδρακή δοντοστομαχία, με μοναλή και ποζα.

—'Όρμασάδος από χειροκροτήματα. Ϋποκωρημένους, άλλόκοι, άλλόκοι, έπιδέχη την έπιάνση του. 'Ο Μαρνέτι, με άρημικότητα οησούς της άντιπολιτευσεως σπένδοντος να κωρηνοσή τον άντιπαύο, πήδησε στο βήμα και άρχισε ν' άνταπύρη τό πρόγραμμα του... 'Ήνον άνορθώς άπάναντι και μωρηόσα να παρακολούθη τη φρονηματική επανάσταση του παραδόσο κωρηρανεπί. Λοπόν, μου έκανε την έντύπωση άνδυρωτο κωρητομένου από όδη παραλήρημα. Είπε, είνε, και τί δεν είνε, ό ενόχημένος; 'Εκρημασάδ ήλπε όλες τις κωρηές του επαρεθοντομοίου —αντί, παρταίσιος—, έσάτσισε όλους τους μαγάλους άντες, έσάτσισε πωσιμείδη από πτόνατα, έγρωρσε δια τ' άρτοστολογηαία της Τέχνης κάθε έπολής, από τον Παρθενώνα, τις Πυραμίδες, τό Άνάθεο, ως τό ιστορικό κωρηρανοπό του 'Αγίου Μάρκου, από τ' αγάλματα του Πραξίτελους ως στο Τρόκνато του σοκταπρωίτη του Ξογράφου... Και ήταν να κωρηόταρε να σφάξη να κωρηέξη και να κωρη, κωρηέξη από τό βήμα κωρηροσώσιμος με άλοσα από τους κωρητές του και τό φρονημασμένα γερωντοφώτατα....

Στό σημείο αυτό ό μακαρής Ράδος άνοιξε μια κωρη παρένθεση, για να μου ξεμωρησειθή πως σφρηατέ την φρημασία του σε δύσκαλες περιστώσεις. 'Η σφρηαή του εινε 'Εγνώξηση και σνίστασι στην άορθωση από τό 1 και έκαέξής, ως που να κωρηή ό θεμός.

—Και ένσοφ, έξωκωιούθησε να δηγητά ό άλημονόφιλος φίλος, ό Μαρνέτι κωρηόφίετο τό σπονηνο τους Ϋένους συγγραφεύς και καλλιτέχνας και να γκωρηέξη τα Ϋένα άοραία

μνημεία, τό ποάγιο ήταν άποφροτό. 'Όταν όίος έφτασε στην 'Αζρόπολι και τον Παρθενώνα, τό φρημωτό μου άσθημα άορησε να κωρηότα. Σιγά—σιγά ή φρημασία ύπέφερε τσοστέ δοκωμια... 'Άρησια να μετρού. 'Εφτασε από 100, στο 500, στο 1000... Ζαλωμένους από τους άορθούς, έπικαιότερη τα θεία άντίληψη και κωρηέγη στις προσεγγές... Είχα τελειώσει τό έπιστολέτο, ήταν ό Μαρνέτι, άφορ κωρηόταρε όλο τον κόσμο, κατόστρεψε τέλος και τό λόγο του...

'Όταν έτελειώσε ή θύελλα των χειροκροτημάτων, κ' έγανε σχετική ήσυχία, βλέτο Ϋεαίμα έναν κώρη φιλόλογο, με άληθινές διαστάσεις, (Ούγγαρος, ό πως έμαθα άνορσορα), να σφρηάνατε και να ήρη τό λόγο.

—'Ήιος προεδρεύει εδώ; 'Εγώ άντιρρησι; έφώναξε ό Ούγγαρος; Γαλλιστί, αλλά με Ϋενική προφορά.

—'Ο Μαρνέτι, φανίται, δεν τό έπεριμενε αυτό. 'Εν τούτοις, άπήτησε:

—Πρόεδρος δεν ύπάρχει, κωρίς.
—Μά δεν εινε έλευθερη ή σφρηαήση;
—'Ελεύθερη είνε... Τέλος πάντων, έγώ είνε και πρόεδρος. Τί έχετε να ήτε;

'Ο Ούγγαρος έπροχώρησε, στάθηκε μπροστά στον άρχηγό των μελλοντιστών, και με ήρημια άρησε να του λέη λογικώτατα πράματα. 'Όλο

'Ο πρό μνηός άποθανόν λόγιος και ιστορικός Κ. Ράδος.

εμιασι: υπέρ της προόδου στην Τέχνη, όλοι αγαπούμε το καινούριο, αλλά καμιά ανάγκη δεν είναι να κόψουμε την «Παίδας» του Όμηρου και τη «Θεία Κοινωνία» του Λάντιν, ούτε να δυνάτωσουμε τον Παρθεώνα και το Λοιδόρο. "Ας ζήσουμε μαζί αυτά, ως δημοφιλήσουμε κι' εμείς άλλα καλύτερα. Γιατί στο κάτω της γραφής—επιμένουμε ό πρόσωπος άνθρωπος—τα κράτη έχουν νόμους και άστυκούς, για να προστατεύουν τα κειμήλια αυτά... Και επί τέλους τί θα πη Μελλοντικός; Το μέλλον είναι τόσο άδηλο, όστε..."

«Ο καλός Ούγγαρος δεν έπρόφτασε να βγάλει το συμπέρασμά του, γιατί ο Μαρινέτι επέλοιμε κάτι άπιστευτο, έντελώς φρονιμωτικό: Θέλονται να δημιουργήση χειρωνακτικό έντυποση στο άκροατήριό του, αλλά και χωρίς να υπολογίση καλά τη σωματική ύπερσοχή του άναπαύου του, ο Ίταλός ποιητής πήδησε ένα βήμα μπροστά κι' έδωσε μια κλιση στον Ούγγαρο άντηρησία... "Ο γηγανόζωμος Μαρινέτις άναπαύθηκε με μια καλή γροιά το φιλοδόχημα του Μαρινέτι, και ο καιρός, άρχίζοντας από τον ίδιου του Μελλοντικού και το αντηρητικό Ούγγαρο, άπείλοθηκε και στους άλλους άκροατές της διαλέξεως.

«Ήμιον εκεί κοντά—δηγόταν ο Ράδος— σηκώθηκα έπάνω και θέλησα να χοριτώ τους δύο πρώτους άναπαύου. "Αλλά ο Ούγγαρος ήταν έρεθισμένος σαν παύρος και δεν είχε συγκρατημό. Γίνιρταν όλα εκεί μέσα μαλλιά-ζουβάρια... Οι φρονιμωστά και οι φρονιμωστρες ώρησαν να βοηθήσουν το μαζόμενο άσχημό τους, οι νεαροί Πάλλοι, που άποτελούσαν την ομάδα των «Παρανασσαζόν», προήλασαν να ένασχόνη τον Ούγγαρο όμωφρονά τους, κι' έγω βρέθηκα μέσα σ' ένα διαβολικό άνεμιστροόβλο άλλοιωδογενόμενον άνθρωπον, από τον όποιο έβγαινε σόος, όχι όμως χωρίς μερικά μικροβήματα...

«Στο μεταξύ, από χρόνια σμειό της συμπλοκής, που θημίζει λίγη επασελθοντική Πιάδα, πήγες άξερνα η Άσπινια και με άρεχτόν κόπο κατόρθωσε να έπιβάλη την τάξη... Την άλλη μέρα, ο Εισαγγελέας του διακερίματος έβλεπε το «Παίδι του Φουτορισμού» και ο Μαρινέτι έφυγε θηωμένος από το Παρίσι για να γιορτάση στη Ρώμη και ίσως και εκεί το κέντρο τους.

ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΓΥΜΒΙΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΧΘΗΡΗ

"Έχεις στα χείλη όχεντρος και φειδιά μεσ' στο βλέμμα σου. Κι' έχεις την Κόλασι καρδιά και το φαρμάκι αίμα σου.

ΣΕ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟ

"Εμάξενες, έμάξενες για όλη τη ζωή σου μια δούρα σκοτωνόσουνα κανείς να μη σου πάρη, ώ της πλεονεξίας σου, και της κακής άρχής σου, για κούταζε στο μνήμα σου, τά πήρες μαζιλάρι; ;...

ΣΕ ΛΑΙΜΑΡΓΟ

T' όγκώδες και θαρράτο και εύγραφής κομύ σου, τί άμαρτία να τό τραν σκούληκια της αδύσου.

ΣΕ ΦΛΑΥΡΟ

"Επαγε πειά η γλώσσα σου να κόψη και να αόβη, και με το παρλαμένο της χιλίες φωτιές ν' ανάθη.

ΣΕ ΕΡΩΤΟΑΗΠΤΟ

"Μπρος στον άδέκατο κρητή θέ να σταθής με βάρος, και θα του πής πως στην ψυχή κανέν δεν έχεις βάρος.

Κι' όσα για χρόνια έτρωγες, για μέρες θα τά χάσης, να, φάγε τώρα κόματα, να δούμε θα χορτάσης ;

Νά βάζη να σκοτώνονται και να μαλλιοθεόονται, μα τώρα, για μνημόσυνο, πολλοί σε καταριόονται!...

Σύμφωνα με τον νόμο του, ζών, όλους αγαπούσεις και κάπως περισσότερον...γυναίκες προτιμούσε!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΛΞΕ. ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Νά τρώς μόνο όσο χρειάζεται για να χορτάσης την πείνα σου και να πίνης μόνο όσο χρειάζεται για να καταπαύσης τη δίψα σου.

— Προσπάθησε να είσαι άπλός, να παραμένης ελεύθερος και να γίνεσαι όφελιμος στους άλλους.

— Νά μη περιφρονης τους ανθρώπους, να μην ειρωνεύεσαι ύπερβολικά.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΚΟΥ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, στην Μπαχαζά ζούσε ένας νεροκουβαλήτης, ό όποιος, εκτός από τ' άλλα σάτια, πήγαινε τακτικά νερό από χρόνια και στο σπίτι ενός χρυσιού.

"Ο χρυσικός αυτός είχε μια γυναίκα πολύ όμορφη. Όλος ό κόσμος είχε να κάνει με την άσχημαίτη όμορφιά της, με τις χάρες της και την άρετή της.

Μιά μέρα ό νεροκουβαλήτης πήγε, όπως πάντα, στο σπίτι του χρυσικού για να γεμίση τα πήδαμα με νερό.

Καθός όμως περνούσε κοντά άπ' τη γυναίκα του χρυσικού, της έπαισε ξαφνικά τό χέρι της τ' άφάτο, τό χτύπησε άπαιά δυό—τρεις φορές στα δικά του, τσάφιξε μέσα στα δάχτυλά του και ύστερα τό άφησε κι' έφυγε.

"Όταν, κατά τό μεσημέρι, ό χρυσικός γύρισε από τη δουλειά του, η γυναίκα του τού έλε :

— Θέλω να μου πής τι έκαμες σήμερα στο παζάρι κι' έξήγησες τό Μεγαλόδυναμο.

— Δέν έκαμα τίποτε για να έρωτισώ τό Μεγαλόδυναμο, της άποχρίθηκε έξέρον.

"Όχι, έξακολούθησε η γυναίκα του. Είμαι βέβαιη πως έκανε σήμερα κάτι κι' έξήγησες τό Θεό... Κι' άν δεν μου πής όλη την αλήθεια, δεν θα καθήσω πειά στο σπίτι σου, κι' ούτε πια θα με ίδης, ούτε θα σε ίδω στα μάτια μου.

Τότε ό άντρας της της έλε :

— Καλά, θα σου πω την αλήθεια και θα σου έξομολογήθω τί έκανα σήμερα. Έκει που καθόταν στο μαγαζί μου, έπιγε κούφη μια γυναίκα και να μου παραγγείλη ένα βραχιόλι χρυσό. "Υστερα έφυγε κι' έγω άρχισα άμέσως τη δουλειά μου και έτοιμάσα τό βραχιόλι της. "Όταν η γυναίκα αυτή ξαναγύρισε και της τό έδειξα, μου έλε :

— Βάλτο μου έσύ στο χέρι μου, για να δω με πόσ μου πάει...

Ένω της έβαλα τό βραχιόλι, είχα μείνει έκστατικός από την άσπράδα του χονάτου της χερσού και από την όμορφιά του προσώπου της, που θα σπάθωνε όποιον άντρα κι' άν την άπείταξε. Δέν κρατήθηκα λοιπόν, πήρα τό χέρι της, τό χτύπησα άπαιά δυό—τρεις φορές στα δικά μου και τσάφιξα μεσ' στα δάχτυλά μου...

— Θεέ Μεγαλόδυναμο! φώναξε η γυναίκα του χρυσικού. Και γιατί τώκανε αυτό τό κακό πράγμα; Μάθε λοιπόν κι' εσύ πως ό νεροκουβαλήτης, πούρηται στο σπίτι μας τρώντα χόρνα τώρα και που στο διάστημα αυτό δεν έκαμ κανένα άταξία, σήμερα ξαφνικά, πήρε τό χέρι μου, τό χτύπησε άπαιά δυό—τρεις φορές και τσάφιξε μέσα στα δάχτυλά του.

Τότε ό άντρας της συντηρημένος της έλε :

— Γυναίκα, άς παρακαλέσουμε τό Θεό να με συγχωρήσει! Μετανοώνω αληθινά για' αυτό που έκανα και σύ, που είσαι άγνη και δικαιο.

Ζήτησε συχώρεσι από τον Παντοδύναμο και για μένα.

"Αμέσως η γυναίκα του χρυσικού σήμασε τά μάτια της προς τον ούρανο και παρακάλεσε από τά βήθη της ψυχής της τό Θεό να συχωρήση τον άντρα της για την κακή του πράξη.

Την άλλη μέρα, όταν ό νεροκουβαλήτης πήγε πια στο σπίτι του χρυσικού, έπαισε γοκασιόως μπροστά στα πόδια της γυναίκας του σά δούλις και της ζήτησε συχώρεσι, λέγοντας :

— Συχώρησε με, κυρά μου, για' αυτό που κι' έβαλε να κάνω χτές ό Σατανάς. Γιατί αυτός ό τρωπαράτος με γέλασε και με πλάναψε.

Τότε η γυναίκα άποχρίθηκε :

— Πήγαινε στο καλό! Τό κριμα δεν ήταν δικό σου, αλλά του άντρας μου, που έκανε αυτό που μου έκανε; εσύ σ' μια άλλη γυναίκα, κι' ό Θεός τού τό άναπαύθηκε την ίδια μέρα.

Λένε σχετικά, πως ό χρυσικός, όταν τού ανέφερε η γυναίκα του πως της φρόθηκε ό νεροκουβαλήτης, φώναξε :

— Μαρέ, κίττα τί αληθινός που βγαίνει ό λόγος «μαχαριά για μαχαριά και μάτι για μάτι"! "Ας είναι δοξαμένο τό όνομα του Θεού, που δεν γίνρταν περισσότερο. Γιατί, άν έγω έκανα τίποτα παραπάνω, θα μούκανε κι' ό νεροκουβαλήτης παραπάνω!...

Κι' από τότε η φράσι αυτή έμεινε στο λαό της Άραβίας ως παροιμία...

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Σύμφωνα με μια στατιστική, τό ρεκόρ της μακροβιότητας τό κατέχει η Νορβηγία, όπου ό μέσος όρος της ζωής μεταξύ των κατοίκων είναι 80 έτη. Κατόπι έρχεται η Άγγλία με 70 και η Αδαρία με 65 έτη.

Ο 'Αλεξανδρίνος ποιητής κ. Κ. Π. Καφόρης (Σκίτσο του κ. Σοφ. Αντωνιάδη για τό «Μπουκέτο»)

